ПОЛИН – СЛЬОЗА

ПОЛИН — СЛЬОЗА

Для мене істина завжди була одна
І з нею по житті іду
Куди б мене не закидало те життя.
Допоки житиму — служитиму добру!

Орися Михайлівна Євчук (Кіндрат)
лікар офтальмолог з м. Долина

Орися Євчук народилася в селищі Коропець на Тернопільщині в родині Ольги та Михайла Кіндрат.

Єдина, хвороблива дитина у цій сім'ї, яка не один раз у Господа вимолювала для неї життя.

І тільки дякуючи лікарям Марті Василівні та Ноні Єфімовні, які мешкали у їхній хаті і кожну хвилину надавали їй допомогу, вона вижила і стала лікарем після закінчення Івано — Франківського медичного інституту у 1963 році.

І сьогодні ще трудиться для людей лікарем офтальмологом Долинської центральної районної

лікарні і завжди повторює такі слова: "Допоки житиму — служитиму добру!"

Поезія - це моє хобі,
Медицина — покликання і життя для людей.

Життя до вічності
Літа до мудрості
Ніч до світання
Мить до кохання

Пливе наше життя, немов гірська ріка,
Що ломить береги, коли прийде весна,
А в молоді роки у косах сивина
Той вогник назавжди погас уже в очах

Не вірте тим словам, що сказані вночі
Хто любить, той мовчить, ніколи не кричить
Бо то пусті слова, полину гіркота,
А на душі у нас лишилась пустота

Не вірте в ті слова, не вірте пустоті
Поплачете колись в самотній гіркоті
Бо ті слова полин, який завжди гірчить
Хто любить той мовчить, ніколи не кричить

І промайнуть літа, ви станете чужі
Душевні рани ті ніколи не злічить
Та вірю, що колись година та прийде
Та прийде він вже сам прощення в вас просить
І гордо глянете в порожнечу ту,
Той жест поверне вас у молодість свою

І глянете удаль, помимо тих очей
Ту порожнечу й біль залишите йому:
“Плач кохана плач, тебе я розлюбив,
А може я тебе ніколи не любив.”

05.07.2007р. Італія.

ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ

Людське життя, немов ті пори року,
Вона завжди міняє кольори.
Сьогодні - білий колір, завтра — чорний
Та що зробити, як життя таке.

Життя проходить швидко і невпинно,
Не можеш ти збагнути сенс його.
Сьогодні ти велична є людина
А завтра — ти уже ніхто.

То треба так оте життя прожити,
Щоб люди, хоть колись, могли тебе згадать,
А добрі помисли онукам залишити
І чорту душу свою не продавать

В народі кажуть: "Все купити можна"
І совість теж купити можна за гроша,
Але душа у цих людців завжди така порожня
Тай що вже варте отаке життя?

То ж не продайте душі, не продайте.
За шати, мерседеси, вілли ті,
А краще помисли онукам залишайте,
Одні вони зігріють Вас в житті.

17.01.2001р.

Життя — то злет, бува й падіння,
Життя — то сміх, буває й плач.
Життя — химерне сновидіння,
Що так міняє сміх на плач.

Життя — це потиск рук і трепет
Душі зболеної туга.
Життя — це спокій і неспокій
Таке воно бува життя.

Споріднені душі

Душа була споріднена з душею,
Немов близнята оці душі дві
Та цього ми не скажемо з тобою,
Бо наші душі завжди різні є такі.

Один живе, життя приймає просто,
А інший має море тих проблем,
То, мабуть, ми самі оте все творим
Життя, яким усі ідем.

Чому не можем ми ніяк збагнути,
Що в кожної людини є своя карма?
Її не можемо ніяк змінити,
Вона завжди запрограмовує життя.

Ми завжди грішимо, не думаєм нічого,
Що за усе в житті прийдеться дорого платить,
Тому потрібно думать головою,
Як те життя своє не грішному прожить

16.07.1968р.

Доле, доленька! Ти полином так пропахла
В безнадії буду сподіватись,
Туга душу мою попелить,
Може вітер ту тугу розжене (розвіє)
Але рана душевно постійно ятрить

Чи зумію забути?? Не знаю!
Те що душу мою попелить
У чеканні я, мабуть, себе не впізнаю
Тай чи треба?... Залишилась мить.

Доле, доленько, ти полином так пропахла
Тож навіщо життя це мені
Скласти руки на вічний спочинок,
Більш нічого не треба мені.

Не дано мені те, що для інших дається,
Так судилося, доля така,
як родилася, мабуть, її я приспала
Залишились лиш сльози, нестерпна туга.

Та я вірю, що смуток назавжди залишу,
Як побачу дітей і онуків своїх
Аж тоді я збагну, що так хочеться жити,
Та не буде вже сили, не буде кому.

Рим 2019р.

СОН

Наснився сон мені сьогодні,
Що на дворі уже весна.
Ми юні біжимо з Тобою
В твоїй руці моя рука.

Ми біжимо, куди не знаю
Бузком так пахне навкруги.
А ти так трепетно гукаєш
Та зупинись вже, не біжи

А я далеко так від тебе,
Поміж бузком, поміж трави,
Здається, що ніщо не треба
Лиш тільки, щоб були ці сни.

Аж прокидаюсь: глянь у шибку
А на дворі така зима
Скажи чому, чому так швидко
Ота весна у снах лиш проплила.

26.01.2001р.

Я не плачу і сліз тих, ніхто не побачить
Насміхатись із себе нікому не дам
Лиш сама наодинці заплачу,
Але гордості свої нікому топтати не дам.

Хай заплачуть всі ті, що сьогодні сміються,
Хто в веселих забавах усе забува
Я з гординею тільки на них подивлюся
На душі в мене смуток, нестерпна туга.

Тож чому не дано мені те, щзо для інших дається?
Не розрадить ніколи мене вже ніхто
Та я хочу ,щоб я посміхнулась остання,
І вони щоб заплакали гірко на долю свою.
Вірю! Я ще колись посміхнуся!!!

2007р. Італія

МОЇЙ ДОНЕЧЦІ ІРИНІ

Були у тебе доню ті очі — дві криниці,
Коли дивилась — радість завжди у них була,
А зараз, моя доню, на відстані я бачу,
Що капа наодинці з очей полин — сльоза.

В очах я сум лиш бачу, у них я бачу тугу
Зболену душу твою, знівечену таку
Відкрийся мені доню, залічу рано твою,
А тугу ту назавжди від тебе заберу.

Бо хто ж тобі поможе і хто тебе розрадить
Коли завжди самотня над прірвою життя.
Сльоза не допоможе, вона і не зарадить
Відкрий мені ту душу, відкрий вже до кінця.

Піклуйся, моя доню, вже за своє здоро"я
Бо в світі не оцінять ніколи доброту,
А думають завжди лиш, що ти їм вся належиш
І над тобою доню сміються досхочу.

А думай і за себе, на все дивись крізь пальці,
Не дай себе топтати, цього не варт ніхто.
І знову блиснуть очі, немов ці дві криниці,
Тоді вже зрозумієш, що ти не є ніхто!

29.06.1999р.

МОЄ ЩАСТЯ

Ви всі питаєте, чи я щаслива;
я однозначно відповім, що “так”.
У дітях і онуках я знаходжу
відповідь на це питання .
Все решта не хвилює вже мене ніяк.

Якщо здорові діти і онуки,
спілкуються зі мною нарівні,
Оце найбільше щастя є для мене.
Цього не збагнете ви усі .

Для вас мірило , щастя не у цьому,
На “п’ядестал” ви дивитесь завжди.
Для мене щастя зовсім у другому,
щоб мої рідні усміхалися мені.
А ті, для кого у житті усього мало,
хто щастя за рахунок інших хоче досягнуть,
Вони хоч піднімаються до неба
Та, однозначно, щастя не знайдуть.

27.09.2000р.

ПОРИ РОКУ

Весна - це все черешень цвіт,
Зелених трав прекрасний колір,
Зозулі перший лік віків,
П'янкий бузковий запах в полі.

А літо - це волошки синь,
Налитий вже пшениці колос
Дзвінкий такий дитячий сміх,
Наливу смак такий чудовий.

А осінь - це землі плоди,
Пахучі яблука червоні,
Це літо бабине завжди
Ліси зелені, жовті і червоні.

Зима - замерзла вже рілля
І білизна така безкрая,
Це все: весела коляда,
Мелодія, яка віками не змовкає.

Всі пори роки є значні,
Коли роздумать, роздивитись
І не збагнемо ми самі,
В яку пору найкраще жити .

16.03.1988р.

(На замовлення)

Чому такі сумні у тебе очі,
Моя кохана, ластівко моя
В очах твоїх я радості не бачу,
Невже душа у зиму забрела?

То ж пригадай ті весни, тії ночі
Вербу плакучу, що купається в ріці
Тоді напевно сум отой відженеш
І очі будуть не такі сумні.

Я пам'ятаю все, а ти чомусь забула,
То ж пригадай , кохана, пригадай.
Колись з тобою ми такі щасливі були
А зараз в тих очах я бачу сум і біль

О земле рідна !
Потом й кров'ю пращурів моїх полита
Нічого кращого на світі тім нема
Садок вишневий біля хати розцвітає білим цвітом.
І пахне все кругом бузком, фіалкою,
А влітку запах липи
Хіба найдеш щось краще в світі цім.

Тут теж зелено так і море квітів
Ніби до неба тягнуться вершини гір
Хіба це можна порівняти із красою гір Карпатських
Із запахом сосновим у лісах.

Тут метушня, кругом нема спокою
На вулицях різноколір'я мов і рас,
Немов у вулику гудуть безперебійно бджоли
Коли почуєш слово рідне, ніби оживаєш враз.

О земле рідна!В снах тебе я бачу
І запахи твої приходять в сни мої,
Аж прокидаюсь: Де ж поділась моя мати?
Що на ослінчику сиділа біля хати в сні моїм

О, нене рідна! Тужу за тобою
Спокою у душі моїй нема,
Ще трішки почекай, я повернусь до тебе, моя мамо!
І аж тоді моя душа від щастя засія.

Італія, Рим 2009р.

ПРО МЕНЕ ЗГАДАЙТЕ

Знову листя пожовкле паде на траву,
Осінь стиха в віконце моє зазирає,
А калина червона така за вікном
Біля хати моєї жоржина уже відцвітає.

То нарвіть тих жоржин, жовтий лист підніміть,
Тим букетом мене привітайте,
Щоб бува не забула літам своїм лік,
Дуже прошу: у день цей про мене згадайте.

На порозі моїм появилась зима,
Не впущу я її, бо не хочу,
Бо не було весни, літа теж не було
На душі в мене завжди була тільки осінь.

То нехай хоч та осінь щаслива буде
І замінить ті весни і літо.
Осінь теж для людини прекрасна пора,
Дай же, Господи, осінь щасливо прожити.

Бо те щастя є діти, онуки мої,
Що букет той з жоржин з жовтим листям приносять,
Посміхаються стиха мені
І тим самим продовжують осінь.

То нарвіте жоржини, нарвіте мені,
Тим букетом мене привітайте!

2019р.

СМУТОК ДУШІ

Зів'яле листя, посивілі скроні,
А спогади гнітючі і сумні.
Та ти прийди до мене в сни моя любове,
Любове перша і остання знов прийди!

Та ти не прийдеш, я це розумію,
Бо вже давно у інших ти світах.
Навіть не знаю, де твоя могила,
Щоб квіти принести усі окроплені в сльозах.

Та вірю: прийде день той і година,
Душа моя ту душу стріне знов.
Перед тобою стану на коліна
І попрошу тебе: пробач, за зраджену любов .

10.09.2010р.

Хто сказав, що в ці роки вже життя прожито,
Хто сказав, що грішно вже в ці роки любити,
Якщо руки ще працюють, ноги тіло носить
Ще життю радієш ти і вмирать не хочеш.

Тож кріпіться, мрійте, тіштесь,
не плачте, не нийте і голову до неба підняти зумійте.
Хай думки Ваші рояться, сміх і радість з Вами,
Настрій свій все піднімайте гарними піснями.

Не впадайте в відчай любі, триматися вмійте,
Тіло в'яне та в душі ви не постарійте
Хай ще сонце Вас зігріє, місяць Вам засвітить.
Пісня настрій Вам підніме і ще Вас потішить.

Годі Вам панікувати, годі в душі плакать
та про старість вже ніколи навіть не балакать.
Бо є люди , що і в тридцять є старі душею,
Тож подумайте, що роки ще не є межею.

Веселіться, посміхайтесь, щоб ніхто не бачив,
Що душа Ваша давно уже гірко плаче.
Плаче вона за роками, що швидко майнули,
Що вже свічка догоряє, а ви й не почули.

То ж тіштеся, не ридайте
Многа літ співайте,
Келих з кришталю з вином підніміть,всміхніться,
душа плаче вже навзрид
Та Ви не дивіться,
а живіть, й чортам назло гордо посміхніться.

Італія. Рим 2010р.

Скажи мені, моя доле,
Чи я заслужила,
Щоб нелюди наді мною,
Сміялись, глумились?

А ще вони так високо
Голову тримали,
А за них і ламаного
Гроша не давали.

То дякую тобі доле,
Що такою стала:
Ні перед ким не хилилась
І не плазувала.

Бо ті люди, що хиляться
І плазують низько
При нагоді в душу плюнуть
Це ж нутро їх низьке .

2001р.

Моя доля

Скажи мені, моя доле,
Де ти заблукала,
Запізнилась, заблудилась,
Поглумитись дала?

А глумились, як хотіли,
Самі так убогі
Прожила я дні і ночі
Завжди на роботі.

Не любила днів спочинку,
Днів тих без турботи,
Бо ті дні завжди для мене
Роками ставали,

А думки, мов нічка темна
Жити не давали.
Чи була в житті щаслива
Я хоч одну днину?

Так, була, коли сиділа
В мами на колінах.
Самі долю вибираєм,
Життя - складна штука,

Не дурний таке придумав:
Родишся ж у муках.
Не живеш, а лиш існуєш,
Життя коротаєш.

Що зробити, коли щастя
Та й долі не маєш?
Моє щастя - мої діти
І мої онуки.

Все те інше - сон, химера,
Що пройшли у муках.

16.01.2000р.

ДОНЕЧЦІ ІРИНІ

Сиджу, моя доню, пишу ці рядочки,
А сум огортає душу так мою.
Серце моє плаче за тобою, доню,
Що тобі я дала долю отаку.

Як згадаю, доню, я тебе малою,
Погляд був у тебе все такий сумний.
Невже, моя доню, радості не було
І той сум, рідненька, несеш по життю.

Підніми до неба, свої очі, доню.
На цей світ прекрасний з радістю дивись.
Не давай топтати ти себе нікому.
Тоді буде, доню, так прекрасно жить.

29.06.1999р.

Вітання моєму колезі Юринець Г.І.
(лор. Лікар)

Бажаю Вам здоров'я до ста літ
І гумор добрий хай ніколи Вас не залишає,
Наснаги, мрій, чудесних еротичних снів і дій.
Хай Господь Вас на все прекрасне лиш благословляє.

Добра, надії, віри і любові все життя.
Хай діти тішать, внуки, правнуків ще вінчувати.
А вранці, як прокинетесь і сонечко крізь шибку зазерне:
Це я цілую Вас і обнімаю.

Підніму келих я іскристого вина
і многа, многа літ Вам заспіваю,
Здоров'я Вам міцного і щастя рясного!

серпень 2009р. Італія, Рим.

ДІТЯМ

Простіть мені, мої діти,
Якщо завинила,
Що так мало я для вас
В цім житті зробила.

Не так все спланувала,
Всім добра хотіла
Але життя те безплідно
Всі кажуть прожила.

Та я з ними не згоджуся
В цім житті ніколи,
Заробила все, що вміла,
Що веліла совість.

Вас чомусь усіх цікавить,
Як живу? що маю,
Я ніколи про вас "друзі"
В людей не питаю.

Бо вам завжди мало всього,
Ви б весь світ купили,
Не бачите тих нещасних,
З розумом, безсилих.

А тим людям, я, як можу
Руки підкладаю,
Хоча часто за душею
Сама крихти маю.

2001р.

МАМИНІ ОЧІ

Зажурені очі, засмучений погляд,
Я бачу матусю у сні,
Але не журіться, кому зараз добре,
Ні вам, ні мені, ані дітям моїм.

Та ви не журіться, завжди так не буде.
Життя наше з вами не є ще біда,
Коли в нашій хаті є хліб і до хліба,
І правнуки й внуки так люблять всіх нас.

Хоч рідко буваєм у батьківській хаті
Та завжди ви в наших думках,
Хотілося б з вами бувати щоденно,
Та зовсім інакше диктує життя.

Лиш тільки хвилина та вільна буває,
Я все до дітей до онуків біжу
І в цьому я бачу, матусю, розраду,
Своє неспокійне життя так люблю.

То прошу, матусю, я вас, не журіться,
Усе так не буде, будуть кращі дні
І Господь пошле нам своє милосердя
Усе те, що ми заслужили самі.

1995р.

ЧОРНІ ХМАРИ

Як важко було нині споглядати,
Що хмари ті чорні плили і плили
І з рук усе валилось у хаті,
І думи співзвучні із ними були.

Але не треба плакати, не треба,
Бо буде знову синє, чисте небо
І думи наші просвітлюють,
Нехай ще трохи побіліють.

Рабом так важко в світі жити,
Щоб краще вже рабами не родитись,
Коли людина вільна стане,
Тоді й та хмара чорна плисти перестане .

1999р.

Я думаю щодня: Навіщо це мені потрібно?
Не за горами день, коли цей світ потрібно залишать.
Думки рояться, не дають спокою,
А біль нестерпний душу попелить.

Чи скажуть дякую колись мої онуки,
Для них я тут здається дихаю, живу.
Ніхто не зможе зрозуміти ті нестерпні муки.
Ту рабську долю у чужім краю.

Як гірко чути: Вас ніхто сюди не кликав.
Ідіть в Сибір ,якщо погано тут.
Щодня приниження й запитують
Чому не посміхнешся?
Хіба вони ту нашу долю можуть зрозуміть.

Для них ми хто? Раби...
Для нас є слово essa ,а не lei
бо слово lei є для поважної особи
А слово essa для тварин, а не людей

Італія. Рим 2009р.

Материнська любов

Моя рідненька мамо, розум мій і спокій,
З тобою я над прірвою життя ніколи не стою,
Бо все розрадиш ти, злі наміри прогониш,
Я так, матусю, так тебе люблю.

Я пам'ятаю, як в дитинстві від недуги рятувала,
Вселяла в душу затишок й тепло,
Хіба це можна все забути мамо,
Те слово лагідне і вічну материнську ту любов?

Я не збагну ніколи, як батьків не люблять діти,
Знущаються над ними і клянуть.
За них всіх треба Господа просити
Молитись всім потрібно нам за них.

1997р

Моя матусю

Моя матусю, рідна моя нене,
Любове моя щира і свята
Низенько кланяюсь я Вам і молюся за тебе,
Щоб Ви здорова, матінко, була.

У снах своїх я завжди поруч, мамо,
На крилах я до Вас усе лечу.
Так хочеться до неньки притулитись
Як у дитинстві тім далекім наяву.

Я не збагну, як можна неньку не любити
Оту, що те життя тобі дала
І нічку не одну ту недоспала,
Віддала все для тебе, що змогла.

В самої уже скроні посивіли,
Все більше хочеться в житті того тепла.
Потрібно, щоб усі це добре розуміли,
Що та любов до матері була і є свята.

1997р.

Вітання внучці Олі

Будь як зірка в вишині
Завжди відважна, сміла
Ну а щастя на землі щоб знайти зуміла
Будь здорова, чарівна,як яблучко рум'яна
Будь дотепна, говірка і завжди кохана.
Хай Господь у серці все буде з тобою
Заповіді божі керують тобою.
А ближнього ти усім серцем люби
Від гріхів тілесних і словесних душу відверни.
Хай сонечко ясне тобі завжди сяє
Хай Ісус Христос тебе благословляє
А матінка Божа від зла оберігає
Хай щастя, здоров'я тобі посилають.

14 листопада 2009р. Рим. Італія.

Моя Долина

В Долині знову зацвіли каштани
Від красоти цієї ти не можеш погляд відвести.
Приїдьте, подивіться на Долину,
Немов Хрещатик вулиця Грушевського в нас є.

А ми йдемо, краси цієї вже небачим,
У клопотах проходить все життя,
То підніміть ті очі на хвилину.
Яка краса! Божественна краса!

У тій погоні за грошима губимо ми душу,
Нікого і ніщо не бачимо ми всі.
То ж зупиніться й на красу цю подивіться,
Можливо більше не побачите її.

Я розумію, що потрібно жити
На хліб насущний треба заробить,
Але нам треба на хвилину зупинитись
Не хлібом лиш єдиним ми повинні жить.

То ж огляніться,люди, огляніться,
Всі подивіться на Божественну красу,
Тоді, можливо, та любов до ближнього прокинеться
І буде інша в вас мета в житті.

2001р.

Яничари

Ви всі клянетесь у любові Україні
Та я любові вже такої не збагну,
Бо "яничари" є усі ті нині,
Які б усе віддали за гетьманську булаву.

Ви скільки вже тих партій наплодили
І кожен з вас усе лише кричить,
Але народ уже немає сили
Оті експерименти ваші виносить.

Колись оті святині руйнували,
То не чужинці були,-ви самі,
То хто ж ви є, скажіте "яничари"?
Навіщо глумитесь, скажіть мені.

То ж подивіться на дітей голодних,
На тих нещасних в розпачі батьків,
На тих людей перестарілих подивіться
Що, риючись у смітниках, шукають хліб .

2001р.

Любов п'янкий нектар, любов
гіркий полин, що душу попелить
І морем сліз своїх любов цю не згасить

Буває буревій ламає все в тобі
Хто цього не пізнав, щасливий у житті
шукала щастя я усе життя своє
Здавалося знайшла, та не було моє.

Дем’янів лаз

I

Мені так важко, як згадаю Дем’янів лаз,
Народу тьма зажурено стоїть
І кожен думу ту важку і долю ту перебирає,
Який це жах! І хто зумів таке зробить.

Сприймати цього ти не в силі,
Душі так хочеться кричать.
Невже ті люди були щось і комусь винні,
Що їх кістки розкидані лежать.

В уяві коси бачила дівочі,
Розплетені й заплетені були,
Напевно мати, заплітаючи ті коси
Не відала й не знала,
що останні дні для них були.

Скажіть: чому й за що така розплата?
Що так багато крові пролилось.
Чому не знайдете злодія й того ката
І не покажете народові його?

Не дай же, Господи, щоб жах цей повторився,
Катів ніколи хай не буде на землі
І, навіть, щоб нікому сон такий не снився,
Що колись люди наші і таке пережили.

(Богдану Максиліву —
моїй першій любові присвячується)

Прийшла важка зима і холод принесла
Замела ті сліди, куди ходили ми
Замела ті сліди, навіяла печаль
Розлуку принесла, лишився сум і жаль.

Та вірю, що колись найду я ті сліди
Тебе вже не знайду, бо втрачу назавжди
Та вірю, що колись ту душу віднайду
У наші сотня літ, віддам тобі свою

І вже тоді зима, не заметe слідів
Щасливі будем ми так сам Господь велів.

О, доле, доле !

О, доле, доле! Все грішу що нещаслива
А це неправда, бо щаслива я,
Бо мої діти - це моє є щастя,
Мої онуки - найцінніший скарб.

А я грішу так часто на ту долю,
Коли подумаю, то хто мені дав право так робить?
Людина та сама будує долю,
А Господь лиш життя дає й навчає, як нам жить.

Але так часто ми його не чуєм
І грішимо в житті, ми грішимо,
А долю ту самі собі руйнуєм,
Покаємось і знову грішимо.

Та я щаслива, маю добру долю
І Господові дякую за це
На долю вже грішити більше я не буду,
Бо кожен долю сам собі кує.

В житті найбільший скарб - здоров"я наше,
Коли його втрачаєш - зможеш зрозуміть;
Коли здоровий - то найбільше щастя,
Але, на жаль, цей скарб не вміємо цінить.

2000р.

ЕКСКУРС У ІСТОРІЮ

Обабіч шляху так багато є дубів,
Які б історію могли переповісти.
Є дуб, під кронами якого сам Богдан сидів
Наш славний гетьман війська запорізького.

А скали Довбуша хіба нічого не сказали,
Як тут опришки із Олексою блукали?
А Чорний ліс хіба не скаже нам,
Як чесні люди волю здобували?

Про Рогатин ви чули, мабуть, всі?
Про Настю про Лісовську також чули,
То ті прекрасні наші ясері,
Які історію творили.

Чому ми зараз так перевелись,
Історію свою не розумієм?
Ми тільки думаєм, як "пельку" затулить,
Бо більш нічого, мабуть, ми не вмієм.

Сумна твоя історія, Україно, сумна,
Що так багато тих рабів і "яничарів" наплодила.
Чому ж народ наш спить і все мовчить,
Невже в мовчанні його сила?

/

Ті храми і святині руйнували ви самі,
Не треба було навіть заставляти.
Та господь покарає вас усіх
За те, що посягнулися на святість.

І покоління ваше буде пам"ятать,
Що дід і прадід їх давно робили.
Навіщо мати вас вставала годувать
Коли ви "яничарами" родились.

2000р.

ЗИМА

Надворі вже зима,
На скронях також сніг ,
Душі моїй так хочеться спокою,
Але той спокій сниться лиш мені

Чому зима так швидко та прийшла
І принесла ту тугу із собою?
Чому не запитала нас вона,
Чи хочем зустрічать її з тобою?

Але ніхто нікого не пита,
Чи хочеш ти її вже зустрічати?
Як та приблуда, вже прийшла зима
Принесла холод в душі наші й хату.

То добре, коли в хаті тепло,
А у печі потріскують дрова
І коли сум ту душу не морозить,
Хай на дворі зима, а для душі
потрібно лиш тепла,

Щоби не було люті і морозів.
Колись ще сонце те покажеться з небес,
Не буде люті тої і морозу,

Але ніколи з скронів сніг той не зметеш,
Який тобі так душу заморозив .

ПОРА ЗИМОВА

З дитинства так люблю зимову пору,
Коли у хаті тепло, у печі потріскують дрова
І вечори ті довгі теж люблю зимові,
Як на дворі хурделиця і вітер завива.

Коли сусід прийде до хати,
І стріпуючи сніг прокаже: "От, зима!
Коли почне він щось розповідати
Про се, про те, чого уже нема.

Про вечорниці він також згадає,
Як то колись парубкував,
Про те, як воював, багато так розповідає,
Здається, всю історію тобі він розказав.

А там ще люльку як закурить
І нюхаєш ти той пахучий з люльки дим,
Буває й пісню він таку затягне,
А серце так радіє, ти співаєш разом з ним.

А на дворі так ясно місяць світить,
Зірками небо всипане усе,
Коли той вечір промайне, ти не помітиш;
Люблю цю пору мабуть над усе.

Різдво приходить, всі радіють люди,
До церкви так раненько всі біжать,
А потім сповіщають всім й усюди: "Христос родився!"
І приходять в кожну хату сповіщать.

А нарід колядує, веселиться, бо народився
в Вифлеємі наш Христос - Спаситель наш,
в якого все життя повинні ми учиться,
Що жити треба так, як нам велів Господь.

1999р.

ВИШИВАЛА МАТИ СИНОВІ СОРОЧКУ

Вишивала мати синові сорочку
Мережила долю ту на полотні,
Веселки-кольори вибирала сину
Не брала ніколи чорні і сумні.

Долю ту вплітала в кольори зелені,
Кольори спокою, кольори весни
І блакитний колір - це безхмарне небо,
Щоб мир був для сина завжди на землі.

А колосся колір, щоб багатство було,
Щоб міг жити гарно на своїй землі.
В вишивку вплітала червоні кольори,
Бузкові, рожеві, маків кольори.

Нехай син не знає у житті ніколи
Тих страшних для всіх нас чорних кольорів,
А ота сорочка має білий колір,
Який всім приносить радість у житті.

2001р

НОСТАЛЬГІЯ

Ностальгія... Душа моя плаче
І так часто тривожно мені.
Я до Вас би летіла на крилах, матусю,
Але жаль, що буває це тільки у сні.

Часто сниться мені моя хата,
Руки батьківські сильні такі,
Які часто мене так кружляли,
Коли років мені, мабуть, було десь три.

Коли юні ми цього не можем збагнути,
Летимо десь в світи, летимо,
Навіть батьківську хату ми можем на мить призабути
І згадаєм про все, коли діти твої вже від тебе пішли

Якби можна було знов у юність вернутись,
То в ту хату входила б щодня
І стежки ті ніколи уже не забути,
Чом так душу тривожиш, моя ностальгіє сумна?

А до Вас я приїду, матусю,
Притулюся щокою до Вас
І пробачення щиро попрошу,
Що так рідко буваю у вас.

І я знаю, що скажете знову:
“Доню, донечко, я вже стара.
Мені хочеться тої твоєї любові
Не раз в місяць, а, мабуть, щодня“.

26.03.2001р.

ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

Такі бувають різні людські долі
Одні жиріють, інші хліб збирають в смітнику
Чому, скажіть, Господь цю кару посилає?
Мабуть тому, що в іншому житті не були ми святі.

То огляніться, люди, й схаменіться,
Подайте бідному,
окраєць хліба не кидайте на смітник
І заповіді Божі знов передивіться,
Любіте ближнього, як любите себе самі.

Мерзотникам не варто вже й мораль читати,
Мораль їх - в ближнього усе забрать,
Самому в розкошах собак своїх тримати,
А ближньому й окраєць хліба не подать.

Але за все в житті потрібно заплатити,
Колись розплата і до них прийде,
Бо часто так буває на цім світі,
Хто високо літає, той низенько дуже упаде.

2000р.

МИНАЮТЬ ВЕСНИ

Знов біля хати зацвіла калина
Від цвіту білого ти погляд свій не можеш одвести
Яка прекрасна ця весняна днина,
Коли навколо починає все цвісти.

А біля річки та верба схилилась,
Де у дитинстві вечір я любила зустрічать,
Оті поля, ліси зелені так любила,
Красу оту не можу описать.

Так як дитинство весни ті минають,
Але вертаються до нас вони.
Та роки ті у весни вже ніяк не повертають,
Лиш в спогадах лишаються вони.

Душею я завжди із веснами блукаю,
Шукаю щось, не можу віднайти.
Я ту весну в своїм житті шукаю,
Коли калина почала цвісти.

Люблю кольори білі і зелені,
Бузкові і рожеві кольори.
Ці кольори приносять радість все для мене,
Цю радість хочеться із веснами знайти.

Та що зробить? До мене весни не приходять,
В душі моїй уже давно зима,
А весни залишилися, як спомин,
Сумний і радісний той спомин водночас.

2000р.

МОЄ ДИТИНСТВО

Чи це сум, чи було це насправді?
Те дитинство хирляве моє.
Чи я дійсно ледь-ледь не померла?
І спогад у мене про це навіть є.

Пам"ятаю весну, той стілець біля хати
На якому я так не хотіла вмирати.
І не раз я вже синя була,
Як повітря нестача бува.

Що зі мною тоді не робили:
І кололи, цигарки палила
Так хотілося жити мені ,
Проганяла я думи дитинства сумні.

Що було, те було, все пройшло, проплило,
Як так річка бурхлива весною.
Як згадаю тепер, що це справді було
Не з ким іншим, а саме, зі мною.

Бог на світі та є, що здоров"я вернув,
Кожен день йому буду молитись,
Що ту астму забрав і життя повернув,
Щоб для діток і внуків мене залишити .

1969р.

Прийшла весна, струмочки вже біжать,
Вже проліски у лісі появились,
А там вже пахне так духмяно сад,
Хрущі, дивись, подекуди з'явились.

Та швидко так міняється цей світ,
Бузок вже біля хати відцвітає,
Жоржина так вже гарно майорить,
Волошка в житі де-не-де буває.

Он глянь, уже листок багряно-жовтий
Так тихо пада, пада до землі,
А там сніжок біленький покриває,
Отой листок і простір чорної ріллі.

1968р.

МОЇМ ДІТЯМ

Чи любите мене, ви, діти?
Напевно так, бо відчуваю це завжди,
Коли не бачу вас,то хочеться на крилах прилетіти
Рідненькі діточки, до вас завжди.

Здається що люблю вас всіх без тями
І душу вам свою я віддаю.
Чи любите ви також свою маму
Отак як я усіх без винятку люблю?

Якби могла ту стежку б квітами встелила,
Якою ходите щодня.
Журбу від вас усю собі переложила,
Коли б я тільки це зробити так змогла.

Я як могла, робила все для того,
Щоб не було вам важко у житті.
Та не завжди була у мене змога
Робити так, як це хотілося мені.

Любіть дітей своїх, як я вас всіх любила
І віддавайте також душу їм,
А ближнього також старайтеся любити,
Бо не любити ближнього - то є великий гріх.

2001р.

ЗАГРАЙ СКРИПАЛЮ

Заграй, скрипалю, дуже прошу,
Розвій на серці ту тугу,
Яка мене не покидає
Хоча жену її, жену.

Вона не хоче відступати,
То може ти ту тугу відженеш?
Бо скільки може та душа страждати,
Можливо ти для неї ліки віднайдеш.

А скрипка грає, звуки ллються,
Так жити хочеться мені.
Можливо в цьому лиш моя розрада
Зроби лиш так, щоб звуки були не сумні.

Хай звуки ллються й звеселяють
То серце зболене моє
І туга ця нехай зникає,
Навік від мене відійде.

Заграй, скрипалю, тую пісню,
Яку співали ми колись
Можливо, скрипка та розбудить
Оте, що так любили ми колись.

У ХАТІ ПІТЬМА

Надворі ніч, у хаті теж пітьма
Тільки ліхтарик ледь жевріє,
Нікого в хаті, я одна
Приходять спогади, і десь пливуть надії.

А на дворі уже зима,
Вже снігом білим все покрито
Здається, що й тебе нема
І світло те ніколи вже не буде ясно так світити.

А в хаті тихо, тихо так,
Та тиша так тебе лякає,
І світла хочеться вже нам,
Бо в пітьмі думка завмирає.

Як мало людям треба всім
Щоб тепло було, затишно у хаті
І ліхтарі світились на дворі
Вогні барвисті щоб світились в хаті.

Ще місяць листопад, а на дворі зима
Чому так швидко спішимо ми жити?
Невже не можна трохи зупинити час?
Щоб ми могли ще мить із осінню пожити?

Та осінь так та, швидко проплива,
Немов життя оте так швидко проминає,
А за вікном уже давно зима ,
Хоча її ніхто з нас не чекає.

Отак проходить все твоє життя
Барвисто, мов ті пори року,
А пітьмі тій нема кінця,
Мов тій зимі, що почалась раніше строку.

1999р.

Фізична старість - це іще не старість,
Бо, іноді, вона бува і в тридцять літ
Мірилом їй не все бувають роки,
А діти, внуки, правнуки - оце є ті особи,
Які відміряють вже скільки тобі літ.

Душа моя така ще невгамовна
Її ніяк не можна ще приборкать, вгомонить,
Бо старість - це є справа зовсім маломовна,
А я не можу з цим ніяк себе змирить.

Біжу кудись, здається, що тих літ немає
І серцю так не хочеться старіть,
То старість, це, скажіть, усіх вас запитаю,
Чи це лиш просто плин моїх не юних літ?

Бо старість - це коли тебе щось запитають,
А ти ідеш, немов прикутий до землі,
Бо старість - це коли тебе вже не чекають,
А я не скажу цього зараз, ні.

Не хочу я вже бути отакою,
А хочу думкою і словом я летіти до небес.
Скажіть - це старість є, коли я є такою?
Це просто по житті несу я свій одвічний хрест.

О роки! Я не знаю, щоб із вами я зробила,
Щоб зупинити вас і ,мов дитину, ту заколисать,
Та ту колиску вже давно згубили
І плину вам не буде вже назад.

Не знаєш, скільки ще тобі лишилось
Ще скільки та зозуля років накує,
Життя важке й прекрасне було,
Подякуй Господу, що в тебе воно є.

То що шукати в ньому зараз,
Помилок, промахів багато так було,
А саме головне - лиш чимось скрасити ту старість,
Яка взяла тебе вже під своє крило.

2004р.

ВНУЧЦІ ОЛЮНІ

Мені так хочеться до тебе притулитись,
Моя Олюню, внучечко моя!
Всі люди кажуть,що онуки більше є для нас,ніж діти,
І це ти зрозумієш все колись сама.
Згадаю, як чекала я на тебе,
Коли лиш появилась ти на світ
Пригадую, як мати твоя тяжко захворіла,
А зараз, внучечко, тобі п'ятнадцять літ.
Ті спогади болючі я прогоню
Назавжди з пам"яті своєї віджену.
Тобі, Олюню, я скажу сьогодні,
Що дуже, дуже я тебе люблю.
Як гарно ти співала ще малою,
Шевченків ти читала "Заповіт",
А зараз ти вже стала не такою,
Тобі сьогодні вже п'ятнадцять літ.
Ти так прекрасно граєш на роялі,
А музика та ллється й душу звеселя.
І зараз вже нічого нам не треба,
Лише щоб були мама, тато, братик, ти, дідусь і я.
А музика хай ллється довго й завжди,
З-під пальчиків, що ніжно отой клавіш натиска.
Рости дитино, внучко, моя гордість,
Щоб завжди нею ти в житті була.
Для мене завжди будеш ти такою,
Яку я вперше у житті побачила тебе,
Маленькою і ніжною такою,
Яку лелека в мою хату принесла.
Рости дитино гарна і вродлива
І щастя й доля хай завжди з тобою йдуть,
Від цього буду я ще більш щаслива,
Коли вже мої внуки підростуть.
Коли вони дорослі, ніжні й гарні
Цей світ прекрасний будуть прославлять.
Тоді вже я найщасливіша буду
І цього на папері вже не передать.

10.06.2001р.

БЕЗНАДІЯ

Падуть сніги, пливе навколо безнадія
Так душу сковує той холод знов і знов,
Я захиститись вже від цього не зумію
Нема тепла, зима прийшла до мене знов

Аж жах наводить, як хурделицю згадаю,
Яку любила так колись.
А зараз затишку, тепла шукаю,
Щоб душу ту у полум'ї зігріть.

Але ніщо ту душу не зігріє:
Ні ватра та, ні ті пусті слова .
Душа моя зустріла безнадію
Кричить вона, але німа вона.

Та що поробиш, важко зиму зустрічати,
Яка з'явилась на порозі знов,
Але зима оця уже не хоче відступати
І з безнадією кружляють душу мою знов!

27.01.2001р.

СНІГОВІЮ ТИ МІЙ, СНІГОВІЮ!

Сніговію, спинись, відступи сніговію
Душу мою так рано в обійми свої не бери,
Залиши ще тепло, залиши ще жевріючу іскру надії,
Бо тепло те і затишок вкрали у мене колись.

То іди мимо хати моєї, не стій на порозі,
Бо тебе я до себе іще не впущу,
Як зустрінеш колись на широкій дорозі,
Аж тоді, сніговію, з тобою назавжди піду.

Кину в твої обійми замерзлу ту душу,
Упиратись не буду тоді я тобі,
А тепер я прохаю, бо жити ще мушу
Бо не все ще зробила я дітям своїм у житті.

ОСТАННЯ ЛЮБОВ

Любове ти моя остання,
Можливе й перша, я цього вже не збагну.
Це є душі моєї та велика тайна,
Бо я тебе, як те життя, люблю.
Не відзивайсь відлунням, дуже прошу
В широкім полі, в лісі заблудись;
У сни мої ти лиш приходь до мене
Та від порога прошу — повернись.
У світі важко жити без кохання
Похмурі ночі і похмурі дні
Тебе я часто бачу та не маю права
Любов свою подарувать тобі.
Не маю права і не хочу
Одплачу в собі, одболю
Та краєм ока бачити я хочу
Оту любов останню для душі мою.
Тепліші зими ті стають для мене
І скресне лід зболеної душі,
У снах моїх ти душу зігріваєш,
А я ховаю очі від очей твоїх.
Бо в тих очах усе ти можеш прочитати,
Бо очі, кажуть, дзеркало душі.
Та цю любов я хочу заховати
В своєму серці на самому дні.
Не час уже, я добре розумію,
Сумління голосно так крикне:«Ні!»
Та я себе спинити вже не вмію
Оця любов приспала те сумління у мені.
Та це не та любов, що в юності буває
Така жагуча і така п'янка .
Оця любов у снах лиш пропливає
Кричить душа, але тих слів нема.
О, роки! Не глумиться наді мною,
Хоча на мить вже зупиніть ходу.
Нехай хоч в снах своїх зустрінуся з любов'ю
Почую слово трепетне «ЛЮБЛЮ».

На замовлення І.М. 1992р.

СПОГАД

Заграй скрипалю, дуже прошу ,
Оту мелодію сумну,
Ту пісню юності моєї
Про першу у житті закохану весну.

Згадай вербу, що віти розпустила,
Купається і розмовля з Дністром,
Той перший у житті моєму поцілунок,
Немов нектар, немов солодкий сон.

Нічого не забула, все я пам'ятаю
І руки сильні пам'ятаю теж твої,
Немов сьогодні, добре бачу
Вологі очі твої і мої.

Але чому, чому, не розумію
Розлука зустрічам призначила фінал,
Тепер я розумію, добре знаю,
Що в цьому лиш моя вина.

За зраду у житті - страшна розплата,
Цю біль у собі я сама несу.
Пройшло вже часу так багато,
А я спокутую свою вину.

МОЄ СЕЛО

Люблю село своє у тихе надвечір'я,
Моє село - колиска всіх віків,
Твої будинки чепурні, замріяні,
Моє село - моя любов, моя печаль і біль.

Коли матуся за той день натруджена,
На східцях біля хати присіда,
До кроків прислухаєшся зажурена,
Мене з дороги так чека щодня.

А я немов приблуда та - з'являюся й зникаю знов,
Раненько у світи збираюся
І так проходить рік, мов день, для матері щодня.

Ми щастя все життя чомусь шукаємо,
В горах з вітрами хочемо знайти,
Але не відаєм, ніколи ми не знаємо,
Що щастя те нелегко віднайти.

Як на узбіччі ми життя вже зупиняємось,
Думками знову линемо в село.
Замріяне, закохане, залишене,
Яке душі твоєї зупинити не змогло.

БАТЬКОВІ ОЧІ

Мені так часто сниться зараз батько,
Дитинство босоноге бачу в снах
І очі батькові завжди я бачу,
Забути їх не можу я ніяк.

Коли приходжу я на батькову могилу,
Молюся і прощення в нього я прошу,
Що рідко так бувала в батьківській хаті,
Себе у цьому завжди я корю.

Пригадую; немолода я була,
А батько хворий, немічний вставав мене вкривать,
Щоб холодно, бува, мені не було
І я це можу зараз пригадать.

Коли в самої скроні посивіли,
Я до дітей , онуків так спішу
І хочу, щоб вони це добре розуміли,
Що я спокутую свою вину.

Не залишайте, діти, тих батьків стареньких,
Не залишайте їх на самоті,
Коли не стане їх на цьому світі,
Прощення ви не зможете ніколи віднайти.

2001р.

Обабіч шляху вже струмочки знов біжать,
Це - перші вісники весни, її є порух,
А сонце в шибку все частіше зазира
Ти розумієш, що весна вже поруч.

Спішила жити ти, для себе часу не було,
Не було часу навіть для родини,
Хоч батько все навчав мене, щоб жила для людей,
Але щоб пам'ятала, що життя - коротка днина.

Я все робила так, як він велів.
Бо мудрий і розсудливий був батько,
Робила все, що він велів
Для себе залишивши тільки спогади й надію.

1966р.

Кругом зелено так - божественна краса,
Здається, що краса ця вже ніколи не зів'яне.
Каштанів цвіт і яблуневий цвіт,
А там, дивись, бузок вже розцвітає.

Але краса оця так швидко промайне,
Залишить на душі лиш ностальгію.
Чомусь не тішить вже мене - оця краса
Здається, що нема вже спогадів, заснула та надія.

А на душі зима, спустошена душа
І лід душі ніколи вже не скресне.
Для мене ця весна ніщо не означа,
Тому люблю я зиму більш, ніж весну.

Не слухайте мене, ті думи геть женіть,
Вони важкі здаються лиш для мене.
Радійте всі весні - Божественній порі,
Яку так люблять всі, здається всі, крім мене

.

Так хочеться мені прогнати із душі
Ті весни всі, коли я помирала
В дитинстві тім далекім, щовесни,
Здається, я із світом цим прощалась.

26.01.1992р.

За кусень сала й ковбаси
Ти рідну матір продаси
Оту, що нічку колисала
Тихо пісеньку співала.

Рости синочку, не барися
За Україну поборися
І будь же гідний свою роду,
Не признавай ти того, зброду,

Які, набивши гаманці,
Міняють совість на харчі.
У них нема святого слова,
Нічого в них нема святого.

Вони і батька продадуть,
А Україну на Голгофу поведуть.
Вони її усяко розпинають,
Бо в серці іскри Божої не мають.

2000р.

ЗАВЖДИ ЛЮБЛЮ ЗЕЛЕНІ Й ЖОВТІ Я ТОНИ

Сніговію! Чому ти так швидко прийшов,
В мою душу вселив безнадію.
Проплила тиха осінь без суму, з теплом.
То чому ти так швидко до мене прийшов, сніговію?

Вже так біло кругом, і душа, ніби, спить,
Поселивши у хату страшну безнадію.
Кажуть; білий той колір завжди веселить,
А для мене приносить лиш сум, безнадію.

Завжди люблю зелені і жовті тони
І бузкові, червоні, рожеві.
Білий колір завжди є провісник зими,
То ж чому ми даруєм цей колір завжди нареченим?

Відпусти, сніговію, прошу, відступи
Хай зігріють ще душу останні кольори:
ті жовті, червоні, зелені
І та осінь нехай ще ту душу мою звеселить,
Не кради вже у мене ті дні, ті години лічені.

2000р.

А НА ДВОРІ ЗИМА

А на дворі зима,
На скронях також сніг.
Душі моїй так хочеться спокою,
Але той спокій сниться лиш мені.

Чому ж зима та швидко так прийшла
І принесла ту тугу із собою?
Чому не запитає нас вона,
Чи хочем зустрічать її з тобою.

Але ніхто нікого не пита
Чи хочем вже її ми зустрічати.
Мов та приблуда, вже прийшла зима,
Принесла холод в наші душі й хату.

Колись те сонце ще покажеться з небес,
Не буде люті тої і морозу
Але ніколи з скронь ти сніг той не зметеш,
Який тобі так душу заморозив.

ОСТАННЯ ВЕСНА

Весна вступила вже в свої права,
Трава зелена, листя розпустили вже каштани,
А там так біло вже черешня розцвіла
І ліс обабіч шляху вже такий зелений.

Так хочеться вже зупинить цю мить,
Ці дні продовжити, продовжити ті ночі,
Але природа нам своє велить
І зупинити цих щасливих днів не хоче.

Такий п'янкий той запах у лісах,
Пташиний спів ніколи не змовкає,
Яка прекрасна це для всіх в житті пора!
Її усі весною називають.

І спати так не хочеться мені,
Боюсь проспати цю красу. немов у раю,
Не знаю, чи побачу ще її в житті
Боюсь, що зустріч ця моя остання.

2000р.

ВІДЛУННЯ ЧОРНОБИЛЯ

Садок біля хати уже не цвіте,
Хрущі над вишнями давно вже не гудуть.
Отой чорнобиль клятий це дає,
Нема сильніших вже отрут.

Дерева з кожним роком сохнуть все,
А соловейка вже давно не чуть.
Скажіть: Навіщо було нам оце?
Отой «прогрес», що найстрашніший з всяких пут?

А люди ходять, мов у сні
Обличчя сірі і страшні.
Дітей вже родимо не тих, '
А алергетиків страшних.

Ту зброю ми страшну куєм
У світ широкий віддаєм
Для чого робимо це ми?
Щоб покоління наші полягли?

Невже ще мало душ ми погубили
На війнах в тюрмах.
Що? іще не заплатили?
Що дальше душу продаєм,
Її калічим словом і мечем.

То, може, Господь розум нам верне
І з тої пастки нас він забере?
Чорнобиль не повторимо вже ми
І будемо людьми, а не свиньми.

1989р.

ТАК БІЛО НАВКРУГИ

Так біло навкруги,
Хурделиця і вітер за вікном так завиває,
А сніг усе паде і покриває все.
Здається білизні кінця і краю вже немає.

Ця білизна пуста, завжди мертва вона.
Життя - це колір є завжди зелений,
Бо це завжди весна,бо це завжди любов,
А ми чомусь лиш любим білий колір нареченим

Хіба блакить небес не тішить нас усіх,
Волошки колір не зворушує нам душу,
Або як льон цвіте щось красивіше є
Яке б так зігрівало нашу душу?

Весною у саду бува рожевий цвіт,
А літом ягоди завжди такі червоні.
Чому ми у житті так думаєм завжди,
Що смуток забира від нас лиш білий колір?

1993р.

СОПІЛКА

Десь чути там далеко вже сопілка виграва,
То, мабуть, Мавка з Лукашем перегукнулись,
Як хочеться повірити у Лесині слова,
Аби вони для кожного з нас були.

На все є час свій і пора,
Коли сопілки спів так хочеться нам слухать,
Але у нас уже не ті літа
І істина для нас уже не та,
Щоб ніжний спів сопілки слухать.

Відслухали уже ми все:
Сопілки спів,трембіти трембітання.
Для нас це все уже пусті слова,
Які ми так любили колись тайно.

То ж одзовись, сопілко, одзовись,
Лукаше, Мавко, Лесю, знов приснись
І принеси нам в спогадах те все,
Чого ніхто нам більше не несе.

1969р.

ДУША БОЛИТЬ

В житті буває часом так тривожно,
Душа болить, не знаєм, де себе подіть.
Скажіть: невже в тій скруті жити можна?
Та якось треба, треба жить.

Не плачу я і сліз моїх ніхто не бачить,
Хіба в журбі, ті ночі іноді не сплю.
Скажіть чому і хто у тому винен,
Що маєм долю ми таку складну?

Не треба плакать, сльози не поможуть,
Журба лиш старить, знищує тебе,
А думай все, що ми ще щось та й зможем
В житті, напевно, ти не пропадеш.

Коритись долі я уже не буду,
Скажу собі, що жити треба ще.
Життя прожите, може різно бути
Та воля - найдорожча над усе.

Згадайте, як колись бувало,
Були не кращі в нас часи,
Як в 33-ій рік вмирали
Твої діди, їх сестри і сини.

2000р.

ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

Які бувають різні людські долі:
Один жиріє, другий хліб шукає у смітті,
А третій все життя проводить у неволі,
Четвертий істину ту хоче віднайти.

Живе людина, нажила усього,
Прийде хвилина і втрачає все,
То, мабуть, на усе є ласка Бога.
«Покайтеся!» - Він каже нам усе.

Але здається ми його не чуєм,
Чи чути ми не хочемо самі.
Ми нашу рідну неньку - Україну всі плюндруєм,
А кажемо, що робить хтось, не ми.

Невже нам, люди, так багато треба,
Що вже не знаєте, що в вілли ті нести:
А кожному потрібен той зароблений окраєць хліба,
Потрібна лиш та воля для душі.

Моліться люди! Хай у вас прокинеться любов
до ближнього, до того, хто стражда.
Хай болем в вашім серці відізветься
Ота біда, важка людська біда.

2001р.

О НОСТАЛЬГІЄ, МОЯ, НОСТАЛЬГІЄ!

Так часто їду й споглядаю
На ту красу, що навкруги.
Весна прекрасна, зелень та безкрая,
А запах той бузку п'янить тебе.

Давно моя так юність промайнула,
Чомусь не бачила тієї я краси.
Тепер я тільки ніби зрозуміла,
Що треба подивитись навкруги?

Бо за роботою нічого я не бачила, не чула,
Чому було так, не збагну.
А зараз ніби я з важкого сну прокинулась
І ніби вперше бачу цю красу.

Щось не дає мені в житті спокою
І ностальгія за пройдешнім мучить так мене,
Якби усе те можна повернути
В житті отому інші цінності були.

Та повернуть нічого неможливо,
Це добре розумію зараз я
І в ці хвилини, що для тебе залишились,
Потрібно всім оцим сп'яніти до кінця.

О ностальгіє! Моя ностальгіє!
За тим пройдешнім, що було в житті,
Яке, мов то мереживо, в душі жевріє
Й спокою вже сьогодні не дає мені.

2000р.

ЧИ БУЛА ЦЕ ЛЮБОВ ?

Чи була це любов?
Не скажу зараз я.
А чи була це просто примара?
Але сон пропадав, все було наяву
То була ніби всесвітом послана кара.

Пригадати нічого не можу таке,
Щоб так душу мою зачепило.
Мабуть було це те, що нічим не назвеш,
Бо любов — то велика є сила.

А було, як було, що гадати тепер,
Коли снігом вже скроні покрито.
Душу віхолом вітер обдер,
Серце кригою й холодом вкрито.

Що за пам'ять така,
Пам'ятаєш усе,
А згадати немає нікого,
То виходить було те, що з часом пройде.
Дійсно кажуть: не було нічого.

То ж було, як було,
Думка мабуть, одна,
Що так душу твою лиш ятрила.
То не була любов , бо вона є свята
І забути б її я безсила.

Мабуть пам'ять одна за забутим туга,
Що так швидко невпинно минає.
То була лиш в думках та примара важка,
Яка імені зараз немає.

1998р.

САМОТНІСТЬ

Ви завжди кажете, яка страшна самотність,
Але вона буває іноді, коли ви не сама, .
Бо ця самотність душу так спустошить,
Що відчаю немає вже й кінця.

Я на роботі все така щаслива,
Людей навколо тьма і слухаєш ти їх.
Коли додому прийду, ой яке ж то диво
Так хочеться самотності мені.

То мабуть цього я й тому не розумію
Отак послухаю і думаю: що треба вам
Поспівчувати в вашій ситуації не вмію,
Хоч двоє нас, а я завжди сама.

І цього ви ніколи не збагнете
У мою душу ви не зможете прийти.
Мене самотньою ніколи не назвете,
Хоча назвати зможете, коли вам все розповісти.

То ж не впадайте в відчай, не впадайте,
Над словом цим задумайтесь завжди
І про часи ті кращі ви згадайте,
То в спогадах ніколи ви не будете самі.

А я не можу щось таке згадати,
Щоби розвіяти оту самотність вдвох.
Та що я буду вам розповідати,
Коли не зрозумієте цього.

Ви запитаєте, чи я щаслива,
То відповім я вам на це , що так,
Бо іноді в самотності тій сила,
Яка не зрадить вже тебе ніколи і ніяк.

1998р.

РОЗЧАРУВАННЯ

Розчарування — найстрашніша річ,
Воно страшніше навіть є за зраду,
Бо зрада що? Це тільки фальш одна на двох.
Розчарування - це душі є безпорада.

Крізь нього я пройшла, його пізнала я,
Але життя мене нічого не навчило
Бо це є біль страшний пронизливий такий
Яка ту душу геть в тобі убила.

Та скільки я в житті вже в цьому не клялась,
Що не повіряю вже нікому і ніколи,
Бо прийде знов розчарування час
І не підніметься душа твоя ніколи.

Навіщо гріх отой, навіщо фальш ота?
Невже слова для вас нічого вже не значать?
Це є моя біда, розчарування те,
Але гріхи оці спокутуєм ми разом однозначно.

О, Господи, прости! Прости мені за все!
Хоча за гріх це інші не рахують.
Це є моя біда, це є лиш біль моя,
Душа моя супроти мене протестує.

1989р.

ТА ТРЕБА ДОЛІ У ЛИЦЕ ДИВИТИСЬ

Моє життя розфарбувала доля
У різні ті відтінки й кольори.
Сьогодні білий колір, завтра -чорний
Та що зробити, як життя таке.

Та треба долі у обличчя все дивитись,
Сміятися крізь сльози треба все,
Хоч душу роздирає той неспокій ,
Нічого доброго та доля вже для тебе не несе.

Ні при яких обставинах не треба ниць дивитись,
Високо голову тримати все зумій,
Коли прийде нелегка та хвилина
То посміхатись треба через смуток, через біль.

Тоді простіше, мабуть, жити стане,
Якщо цю істину ти накінець збагнеш.
При всіх перепитіях будь завжди людина
Ніколи блазнем і рабом зробитися не смій.

2000р.

На замовлення І. М.

Чи це є нагорода, чи великий гріх?
Гріхи ці не тілесні, а співзвучні так з думками
Та я спокутую його,хоч це ти зрозумій,
Не хочу, щоб лягла та прірва поміж нами.

Очима не проси мене і не моли,
Не можу через все переступити.
Ту іскру ніжності між нами не спали,
Бо цього вже не зможу пережити .

Нехай та райдуга сіяє поміж нас.
Зумій ту душу променем зігріти.
Залиш ту душу в спокої, залиш.
Гріхи думок тих треба відмолити.

Оті слова твої я чую і у снах,
Той дотик рук, душі тепло я відчуваю,
Але прошу тебе: залиш мене, залиш,
Нехай та райдуга між нами лиш сіяє.

То ж зрозумій мене ти, зрозумій,
І не старайся душу спокусити,
Бо навіть подумки я не зроблю гріхів,
Той гріх думок обох я мушу відмолити.

1996р.

НА СМЕРТЬ ЧОРНОВОЛА

О, В'ячеславе, України сину,
На кого Ти Вітчизну залишив?
Чому Ти відійшов? Чому загинув,
Де Бориспілля і краса, і шир.

Усе життя боровся Ти за волю,
Пробуджував до боротьби синів.
І Схід, і Захід у єдину долю
Єднав Ти щиро, як Кобзар, велів.

Про Тебе буде слава невмируща,
Ітимеш, як живий, у майбуття,
Бо стіни Ти імперії розрушив
Тим РУХом, у якім кипить життя.

Ми Україну - неньку відбудуєм,
Щоб внуки , правнуки щасливо в ній жили,
Й Твоє ім'я ніколи не забудем,
Як тих борців, що в битвах полягли.

ЗАПОВІТ

Коли помру, не плачте наді мною
І руки не ломіте в горі теж,
А краще помолітесь із сльозою
Інакше з каменем важким на той світ відійдеш.

Коли на той спочинок йдеш,
душа повинна бути вільна,
Від бруду того, що в житті ти натворив.
То ж помолітесь, прошу вас, за мене,
Нехай Господь почує із небес.

І грудочку землі в могилу ту закиньте
Та щиро прошу, помоліться всі,
Щоб Господь дав уже отой спочинок,
Який заслужують одні, а другі — ні.

Могилу ланцюгами прошу не кувати,
А лиш поставити на ній дубовий хрест
І ті слова, що заслужила, на хресті тім написати,
Щоб прочитати їх могли ви кожен раз.

А ще калину посадіте біля мене,
Як зацвіте весною,хай співають солов'ї
Не плачте, не сумуйте біля мене,
Бо з того світу не повернуся ніколи я вже, ні.

А восени, коли ті ягоди червоні
Нехай пташина оті ягоди клює,
Ото буде для мене той найкращий спомин,
Коли на ту могилу птах прилетить,
А можливо хтось прийде.

А раз у рік, коли родилася, прийдіте
І свічку на могилі засвітіть,
У церкві теж тоді ви щиро помолітесь,
Щоби спокійно спалося мені.

2001р.

На замовлення І. М

Розчарування - найстрашніша річ
Воно страшніше навіть є за зраду.
Бо зрада що? Це фальш одна на двох
Розчарування - це душі нестерпна безпорада.

Тобою мучилась, тобою я жила,
Ти мов той вітер увірвавсь у долю
Душа моя до краю добрела
Нема душі моїй , нема спокою.

В ту мить коротку я усе спила
Любов, розчарування і спокусу.
То вінця я отруту ту спила
Та жити якось треба, жити мушу.

Навіщо вітром в душу увірвавсь
І спокій той забрав назавжди із собою
Усе тепло мені здається віддавав
Але нема душі моїй, нема спокою.

1992р.

На замовлення І. М.

Усі питають, що мене так окриля
Я посміхаюсь і кажу - кохання.
Немов той вітер ти ввірвавсь в життя
Ти хижим птахом душу роздираєш.

Тобою марю я, тобою я живу
Мої думки співзвучні лиш з тобою
Та я молю тебе,залиш мене, залиш
Бо я сп'яніла вже давно тобою

Бо не для мене красти щастя це
Душа моя давно вже одболіла
Спустошене життя, спустошена душа,
Тобою я напевно захворіла.

Та ліки ці від цього не знайти
Депресія - оце фінал є щастя
І переможцем з нас ніхто не вийде в цім житті
Горіти в пеклі треба за неспите щастя.

1989р.

На замовлення І

Тобою марила, тобою я жила
Тобою мучилась і в вічність відійду я
Душа моя здається віджила
З твоїм ім'ям я перед Господом
приклякну на коліна.

Проситиму, молитиму його
Бо це ж не гріх, коли когось кохаєш
І з цим ім'ям лягаєш і встаєш
І з ним живеш ти, з ним і помираєш.

Ні в кого я не вкрала цю любов
У снах своїх я лиш була з тобою
Я марила, я мучилась завжди.
Тобою я сп'яніла вже до болю.

Прости мене, о Господи, прости!

1978 р.

Втомилась жити та вмирать не хочу
Крізь сльози я радію і сміюсь.
Тих сліз моїх ніхто ніколи не побачить,
А сліз вночі багато, море сліз.

А день приходить я сміюсь крізь сльози
Радію сонцю і новому дню.
Як жити маю я сказать не можу
Та якось треба через смуток, через біль,

Чи я щаслива? Так, це однозначно,
Щаслива днем новим, роботою, життям
У морі сліз купаю я це щастя
Приходить день, так жити хочеться мені.

Бо моє щастя діти і онуки
Моя робота, де себе по вінці віддаю.
Все інше так давно в мені заснуло
Та жити треба через смуток, через біль.

Моє життя - вина неспита чаша
Яким я так сп'яніла хоч в кінці
Це щастя і нещастя одночасно,
Та жити так ще хочеться мені.

2000р.

Навіщо фальш ота, навіщо блуд отой
Який ніколи не дає спокою
Усе давно заснуло так в тобі
Душі потрібно затишку, покою.

Та вирується чомусь душа твоя
Немов той вітер у широкім полі
Бо у неволі все життя була
Пригнічена, потоптана в неволі.

Але ніщо не варта мить ота,
Бо щастя цього навіть не існує.
Це все лиш фальш одна, це подих лиш один
Й душа твоя супроти цього протестує.

Не треба душу ту топтать
Душа та спить, нічого вже не буде,
За мить оцю потрібно дуже дорого платить
Ніхто ту душу вже ніколи не розбудить.

Потоптана душа ...
Потоптане життя ...

1969р.

Мірило щастя - не завжди багатство
Воно буває іноді в біді,
Коли вона розділена на двоє,
Міцне плече підставлене тобі

Мірило щастя - це є перші квіти
Принесені для тебе навесні,
Це філіжанка є простої кави
Яка запропонована тобі.

Мірило щастя - це є Твої діти,
Які так люблять, посміхаються мені
Це є букет жоржин таких чудових
Принесених для тебе восени.

Мірило щастя - це безжурні очі,
Які чарують, усміхаються завжди,
Це задушевна при свічках розмова
Без смуту, болю і журби.

А ви не знаєте, чого в житті шукати
І думаєте щастя щось таке
Та треба іноді крізь сльози посміхатись,
Коли той смуток в душу забреде.

Чи я щаслива? Так це однозначно
Радію сонцю і новому дню
У морі сліз купаю я це щастя
Бо ще здорова я і ще живу.

2001р

На замовлення (

Полин-трава усе моє життя,
Яка колись любов мою забрала,
Залиш мене у спокої, залиш,
Полин-трава усе в мені приспала.

Тебе я вимріяла, виткала тебе
Із тих ниток, які любов'ю звуться
У тобі розчинилась назавжди
Та в спокої я хочу залишиться.

Тобою я живу і марю я
Мої думки співзвучні лиш з тобою
Залиш мене у спокої, залиш
Бо я сп'яніла так давно тобою.

Нічого вдіяти не можу я тепер
Тобою мучусь я, караюсь і не каюсь
Залиш мене у спокої, залиш
Молю Тебе,благаю!

1998р.

Богдану Максиміву присвячується

Мені сьогодні сон наснився,
Букет жоржин тих на столі
Твої слова я добре чула
І очі бачила твої.

Одна лиш мить і сну й не було
Нема жоржин і слів нема.
Нічого видно і не було
Була в думках жоржина та.

А я чекала, все чекала,
Що знов жоржини принесеш,
Але із сном усе пропало
І ти ніколи не прийдеш.

Ти не прийдеш, бо вже не можеш,
Бо вже у інших ти світах,
Тільки жоржина та тривожить
І спокій в мене забира.

А я чекаю, все чекаю
Букет жоржин тих восени,
Твоїх очей у снах шукаю,
Але не можу віднайти .

1996р.

На замовлення І.М

А крига скресла у душі моїй,
Проте нічого так і не змінилось,
Я знаю, що не ти мій ідеал
Бо пізнавати я себе навчилась.

Та що сказати, навіть не збагну,
Вина тут не моя, що все так сталось
Та я тобі ніколи не клялась,
Бо я тебе ніколи не кохала.

Виходить те було,що мало буть,
Запрограмоване для нас обох в цім світі
Душа моя у смуток забрела
Та якось треба дихати і жити.

Це не любов була, бо все в пітьмі
Любов завжди - то є яскраве світло.
Я не любила, це хоч зрозумій
Шукала теплих слів і трохи світла.

Але слова для мене ці - ніщо
Тобою навіть я уже не марю.
Я відхворіла вже -це зрозумій
І тихо так відходжу, помираю.

Та філософія життя така складна
І розібратись в ній так треба вчасно
Колись я ніби марила, жила
Я навіть думала, що це велике щастя.

Мірило щастя зовсім інша річ,
Хоч на кінець я добре зрозуміла.

1999р.

Вже сальвії так гарно зацвіли,
Ці квіти, мов та кров, покриті ранньою росою
Надворі тихо так, лиш сонечко встає
А ми ідемо поруч із тобою.

Блищить роса на пелюстках у них,
Так ніби з сонцем грається, радіє
Здається хоче щось вона сказать
Збудити спогади і принести надію.

Ми стоїмо, немов прикуті до землі,
Про щось своє з тобою розмовляєм,
А сальвії всміхаються до нас
І ніби порятунку нам шукають.

А я кажу: поглянь вже, подивись,
Яка прекрасна ця кровава квітка.
Ти тільки глянь і трішечки пригнись -
Ця квітка кров у росах тих купає.

Люблю красу оцю,червоний, ніжний цвіт
Яку знайдеш ти на землі, не в раю
Нехай краса ту душу звеселить
Яка так часто плаче і ридає .

2000р.

ЦЕ ТАК І Є

Які пусті слова, яка черства душа!
Виходить кожен може помилятись.
Такій людині все у вічі хочеться сказать
Але ж для чого? Ти ж її не зміниш.

Та і для чого вже її мінять
У фальші так багато вже прожито.
Але потрібно більше людям очі відкривать,
Щоб не дозволили себе в житті дурити.

А ті хто вірить, що ж, сліпі вони
Настане час, самі вони прозріють
І ті пусті слова всі кинуть на смітник,
Але скалічену ту душу вже підняти не зуміють!!!

Пусті слова, пуста, черства душа,
Який це жах! За що така розплата?
На плаху та людина йшла за них
Не розуміла, що зустріла ката.

Пуста душа ... пусті, пусті слова!!!

2002 р

Що мріялось віками те збулось.
Ми маємо свою вже батьківщину.
Нарешті завершилося все зло,
Яке тим болем душу зачепило .

Нехай Господь прозріння нам дає,
Щоб ми рабами вже ніколи не родились.
Господарями були на своїй землі.
Раби і зрадники ніколи не плодились.

Щоб з Господом завжди в душі усі були
Антихристу ніколи не клонились.
Щасливі люди щоб усі були
І батьківщину над життя своє любили.

І буде все отак, як має буть.
Коли прозрієм накінець і зрозумієм.
Що всі ханжі нас заведуть у блуд.
Коли від них зректися не зумієм.

2000р.

На замовлення І. М

Невже не зрозуміла?
Фальш кругом,омана.
Страшна лиш пустота ту душу огорта
Тебе купили “за п’ятак”, а ти їм віриш
Невже у прірву душу віддала?
Прокинься і зумій все зрозуміти
Це фальш страшна,омана це страшна
У наркотичний сон тебе штовхнули
А ти за щастя все це прийняла.
Твоя душа була завжди мрійливо чиста
Гріхів не було, це хоч ти збагнеш
Невже за фальш потрібно так вже дорого платити
І море сліз отих замало ще?
Прокинься! І з колін знов піднімися
Бо що лишилось вже того життя!
Не дай топтати душу ту нікому,
Тож пригадай, ти зовсім іншою була.
Яка це фальш страшна, яка омана
Спустошена, потоптана душа
Залишилась одна глибока рана
Якої не загоїш ти ніяк!
Яка страшна та фальш, страшна омана!!!
А ти все віриш, то коли уже прозрієш
І зрозумієш , що кругом омана блуд.
Сучасний світ ніхто так не сприймає
Хоч це врахуй і накінець вже зрозумій
Тобою так багато пережито зрозумій
Та не прокинулася ти з колишніх мрій .

2002р.

А МАЛЬВИ ГАРНО ТАК ЦВІТУТЬ

Так гарно мальви знов цвітуть
І ваблять очі, ніби розмовляють
Та не для тебе ця краса уся
Ти тихо так відходиш, помираєш.

Хоч посміхаєшся, усім здається, що живеш
Всі думають, яка щаслива ця людина
Та помиляються завжди вони,
Бо сміх оце крізь сльози кожен день й годину.

Можливо біля мальв я посиджу
І ніби із важкого сну прокинусь
Тоді я мабуть знову оживу
Бо мальви — це одне лиш те,
що для душі моєї залишилось.

О мальви, мальви, гарно так цвітуть
Та ця краса для когось, не для мене
І посміхаються ті мальви не мені,
Вони ту душу в мені роздирають!

2001р.

Що порохно для Вас є слово недоречне?
Чому сприймаєте так гостро ви його
А світлячок щось краще? Це ж тотожність
Але для мене це не все одно.

Бо нарікаю все своїми я словами
І в ці слова вкладаю сенс життя
Для мене слово тато й папа є неідентичні
Ця істина для мене є свята.

Я всіх сприймаю і люблю всіх однаково
Але не все одно, чи це глагол чи дієслово
Хоча для мене раса чорна й біла все одно
Сприймаю добре слово поліглоти
Ціную розум цих людей і їх буття
Але у своїй хаті хочу чути рідне слово
Ця істина для мене є свята.

2001р.

Любов — це тайна двох сердець
Це потиск рук, вінець двох долей.
Також це пісня в унісон співають струни долі

Любов - це пісня солов"я
Який ніколи не змовкає
Це доля є твоя й моя
Яку оця любов вінчає

Це перший є дитячий сміх
Маленьких ніжок перші кроки
Це подих весен, маків цвіт
Які лиш холод цим спустошить

Така любов була лиш в сні
Вона була лиш тільки в раю
Але скажіть мені самі
Чому лиш цю любов шукаєм

Та рідко хто її знайде
Таку невинну, невгамовну
Бо мало хто з людей збагне:
Любов є завжди маломовна.

Не вірте тим, хто все кричить
І присягається щоночі
Бо любить той лиш, хто мовчить
І ніжно так загляне в очі

Усе на світі треба пережити,
Буває сміх, а часом гіркота і плач
Це біль такий, моя провина
Що буде довго ще жевріти

Та не пророч вже, не пророч
Буває білий сніг посеред літа

Це не любов була, бо все в пітьмі
Любов – то завжди є яскраве світло
Я не любила – це хоч зрозумій
Шукала теплих слів і трохи, трохи світла

Слова для мене ці давним, давно уже ніщо
Це на кінець я добре зрозуміла.
Я мучилась усе життя своє
Жахливої помилки допустилась.

Ох! Не однаково мені
Коли самотня жінка плаче уночі
На свою долю нарікає
Ой не однаково мені

У мене зовсім інший світ
Життя тепер щасливе, інші вподобання
Зумійте все самі в хвилину помінять
Не буде більше сліз і хвилювання

Цініть себе, все вище голову до неба піднімайте,
Моліться й допоможе вам Господь,
Тоді ніхто не зможе гордості жіночої топтать

Я вірю в це, всю гіркоту сама пройшла
Повірте я тепер така щаслива
Ще голову ніколи перед блазнем не схилила.

(Гумореска на замовлення чоловіка)

Прийшов Панько до Антипа та його питає:
«Скажи мені любий куме, що «секс» означає?»

Той почіхав потилицю,закурив си люльку
Та став думати, гадати, як сказати вуйку.

Та то каже вуйку Паньку, так сказати влучно,
Як ви йдете до Олени, як вам дуже скучно.

А Олена коло хати вже на пальцях ходить
Щоби Гриць не бачив того, куди вона ходить.

А тоді ви двоє йдете на сіно, у стайню
Ото треба так сказати, аби було файно.

То згадайте вуйку Паньку, як парубкували.
Як ходили до Олени слова «секс» не знали.

Колись було дуже просто, колись всі то знали
Колись бабу сексуальну курва називали.

(На замовлення дівчат Рим.Італія 2009р.)

Гумореска

Я прийшла на ONAviano domenica Scorsa
А щоб було ще точніше 23 agusto.
Там зустріла двох Марійок, що гарно співають,
Вони ж бо композитори і поети,
Самі все складають.
А Марійка «чорні брови» - директор ONanano,
Як про «ландиш» заспіває, думаєш, що п'яна,
Капучіно вона п'є, дівчат пригощає
А малому метр двадцять, фінансатих шукає.
А він за всіх гроші платить,
Дівчата регочуть, а Марійка
навіть в морду може дать, як хоче
Каже йому:Hi sei Stronzo. Я вже курку з'їла,
Казав сам бери і їж, а платить не хочеш?
Як я дівчат не покличу, то хто тебе схоче?
Отак неділі проходять, регочем мов п'яні
І все це організовує директриса OHaviano.

Гумореска

(для дівча

Каже Марійка (та більша), Піди, подивися!
Там труси є за євро, то ти ж не скупися.
Купи їх для чоловіка, буде дуже ладно
Навіть ґудзик на ширінці пришиєш – нескладно,
А я кажу: там є один, а другий пришию
Буде мов поле вірності для мого бамбеса,
То як прийде він до баби, такий гоноровий
Труси в нього такі слічні та ще кольорові,
А ще жінка, на ширінці гудзики пришила
В нерви впаде, не розщіпить ото буде сила.
Усе впаде, усе зм'якне і сили немає
Навіть уже і віагра не допомагає.
Ото жінки купіть усі своїм чоловікам
Пришийте ґудзик на ширінці ото буде втіха.
Не будете ви тоді вже так переживати,
Що пішов ваш чоловік коханку шукати.

Рим Італія 2009р.

****

Ідем на світло часом, що в кінці тунелю,
Приходим зовсім близько – цеж не то.
А що воно так ясно там світилось?
Я зрозуміла – світить порохно.

А порохно є порохно, а
Як бува яскраво світить
І зникне враз, ти навіть непомітиш,
Залишиться лиш пітьма та страшна.

Так у житті чомусь буває,
Чогось шукаєш, хочеш істину знайти,
Приходим ближче, очі відкриваєш
Та це ж не те, чого шукали ми.

Іноді думаєш вогонь знайшли, знайшли надію
В кінці тунелю душу відігрієм в тім вогні,
А то світилось порохно,
А ми кохали мрію.

2001р.

****

Чомусь мене ніхто не зупинив,
Бездонні очі лиш дивилися у небо,
Поглянули мені услід,
Ніхто не мовив слово те –не треба.

Єдина мати ночі всі не спить,
Гірка сльоза зволожує їй очі,
І просить бога мабуть день і ніч,
Щоб дав мені ще сили повернуться.

Я сильна мамо! І прошу тебе не плач,
Лише щовечора молись, молись за мене.
Пробач мені, о матінко! Пробач!
Що ця сльоза рідненька через мене.

Так склалися обставини, повір.
Бо хто, крім мене, міг оце зробити.
Дітей своїх нізащо не пущу
І не дозволю на чужині жити.

Тепер я зрозуміла накінець,
що означає слово «Батьківщина».
Сухий окраєць хліба, із криниці чистої води,
Оце найбільша мрія на чужині
Прости мене, о матінко! Прости.

Коли мені важко – я пишу,
Коли нормально – я сміюся,
Коли нестерпно – думаю,
думаю і гірко плачу!

Італія. Arepno вересень 2002р.

На теплі клавіші душі
На чорно – білі
Впадуть сніги, мої вірші
Впадуть безкрилі

Я буду мучити себе
Як тільки вмію
Безсоння душу загребе
У безнадію.

І буде ніч і самота
Думок не буде
Застромить чорна німота
Свій меч у груди

А вічність та жбурне мене
На плаху ночі
А місяць рогом сколупне
Холодні очі

Вуглики зорі пропечуть
На виліт тіло
В чумацький шлях мене зав'ють
Як в саван білий.

Якщо захочеш то прийди,
Поплач невміло.
Я знаю: ти лиш тільки ти
Мене убила.

Я віддаю тобі свободу,
Бо і своєї ніде діти,
Ти не шкодуй для мене льоду ,
Мені його не розтопити.

Обманюй дні, обманюй ночі
Шукай себе, мене втрачай,
А я нічого не пророчу
Я не пророчу, тільки знай

Я докір твій, твоя провина
Що буде довго ще жевріти
А ти моя , моя єдина
Мій біль, мій сніг
Посеред літа.

Я віддаю тобі свободу,
Бо і своєї ніде діти,
То не кидай вже того льоду,
Цей лід мені не розтопити.

Ти є той біль, ота провина,
Що буде довго ще жевріти,
Та я скажу одне, єдине
Ти білий сніг посеред літа.

Ніколи я в житті нікому не пророчу,
Я не пророчу, тільки знай
Ніколи у житті нікому не кидай,
Отой нестерпний біль,
Той білий, білий сніг посеред літа.

Яка прекрасна ця пора весна,
Та весни я ніколи вже не буду зустрічати
Бо вік не той, уже не та пора,
І ціль в житті для мене вже не та.

Так хочеться спокою вже самій,
І сни уже не ті,
Думки уже давним давно не ті.

Тому я весни ті,
не хочу і не можу зустрічати
Я песиміст, хоч це вже зрозумій